

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 25-A DUPĂ RUSALII
(Pilda samarineanului milostiv)

†) SF. CUV. PAISIE DE LA NEAMȚ
SF. MC. ȘI MĂRTURISITORI:
GURIE, SAMNA ȘI AVIV DIACONUL
(Începutul Postului Nașterii
Domnului)

Cuvânt de mulțumire

Ne aflăm la începutul Postului Nașterii Domnului și suntem aproape de încheierea anului.

Țin pe această cale să mulțumesc celor care au fost alături de noi în activitatea pe care am desfășurat-o în timpul pandemiei. Au fost lucrări grele, dar lucrurile bine făcute aduc și satisfacție. Deci, pentru a nu ascunde osteneala dumneavoastră, aduc tuturor la cunoștință câteva din realizările terminate în acest an și altele care se apropie de faza de finalizare.

Am reușit să pregătim sala de mese a viitoareii cantine sociale. Am pictat-o și am împodobit-o, după toate normele canonice. Am desăvârșit lucrările la grădinița bisericii, lucrare de mare importanță, făcută după toate nomele europene. Am reușit să dăm drumul la căldură, montând două centrale termice. Și urmează ca până la Crăciun să pregătim bucătăria, pe care trebuie să o dotăm conform standardelor europene care ni se impun.

Au fost multe momente grele! Dar Dumnezeu, Maica Domnului, Sfinții noștri și credincioșii ne-au ajutat să rămânem în lucrare ca să putem ajunge la țelul nostru final. Iar dumneavoastră, care nu ne-ați uitat și ați înțeles lucrarea pe care o facem pentru Dumnezeu și semenii noștri, vă mulțumim și vă pomenim în rugăciune. ❖

Părintele Dinu

LA CEAS DE MARE SĂRBĂTOARE

„Mergi și fă și tu asemenea!” (Luca 10, 37)

Pilda samarineanului milostiv ne pune la suflet icoana Mântuitorului prin care deslușim cât de important este aproapele nostru pentru fiecare dintre noi. Domnul ne învață că niciodată nu trebuie să trecem nepăsători pe lângă semenii noștri, indiferent de rasă, culoare sau gen

Aproapele nostru poartă în sine chipul nemuritor al lui Dumnezeu pe care trebuie să-l cinstim, să-l ajutăm și să-l sfătuim. În nicio religie a lumii nu găsim o imagine mai frumoasă ca aceasta.

Pilda aceasta este cât se poate de actuală, căci niciodată mai mult ca acum n-a fost omul mai lovit de tâlhari, mai batjocorit, mai secătuit de vlagă și mai neluat în seamă ca acum. Omenirea de astăzi trăiește într-o mare dezbinare, în care oamenii uită - pe zi ce trece - mai repede de datoriile pe care le avem față de semenii noștri. De aceea Domnul, după ce S-a oprit lângă omul aflat în suferință, l-a pus pe dobitocul Său, l-a dus la o casă de oaspeți și a dat doi bani ca să fie îngrijit.

Dincolo de înțelesul duhovnicesc al acestor cuvinte, putem desluși imaginea omului modern, desfigurată de tehnologie, nepăsător și indiferent față de tot ce întâlnește în cale.

Domnul ne-a spus că trebuie să ne implicăm în ajutorarea semenilor noștri. De aceea ne-a și spus-o poruncitor: „Mergi

și fă și tu asemenea!”

Pentru noi, cei de la Șerban Vodă, ziua aceasta înseamnă mai mult, căci este ziua celui de-al treilea ocrotitor al bisericii noastre: îl cinstim pe Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț. Acest hram ne-a fost fixat de Părintele Patriarh Daniel în anul 2008.

Cine este acest mare Părinte al Bisericii și de ce este el atât de important pentru noi, românii?

Fiu de preot, călugăr atonit, chemat de Dumnezeu încă din pântecul mamei sale, cu vocație specială pentru neamul nostru. El este ocrotitorul călugărilor și creatorul Filocaliei românești și, alături de Eminescu, stă în Panteonul cultural al neamului nostru ca unul ce a pus bazele culturii clasice românești. De aceea îl cinstim pentru aleasa sa opera culturală, duhovnicească, misionară și mântuitoare.

Rugăm pe Dumnezeu ca să ne dea putere să putem duce mai departe misiunea ce ne-a fost încredințată pentru promovarea imaginii și a operei nemuritoare a acestui mare Părinte al Bisericii. ❖

Părintele Dinu

INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

Dreptii Ioachim și Ana erau foarte măhniți pentru că nu aveau copii. Ajunși la o vârstă înaintată și neavând urmași, erau considerați de oameni pedepsiți de Dumnezeu. Din Sfânta Tradiție aflăm de o întâmplare petrecută la Templu, când un evreu din seminția lui Ruben l-a umilit pe bunul Ioachim: „De ce aduci darurile tale înaintea altora? Ești nevrednic, pentru că nu ai copii, pentru cine știe ce păcate ascunse”. Îndurerat peste măsură, Ioachim se retrage la turmele sale, rugându-se, iar Ana se duce și ea să se roage în grădină, sub un dafin. În rugăciune, cu lacrimi, cer lui Dumnezeu copilul mult dorit, promițând că îl vor dăruii Lui.

Ascultându-le rugăciunile, Dumnezeu trimite pe îngerul Său să-i vestească că vor avea un copil. Sf. Maxim Mărturisitorul vorbește de un sens mai adânc al dorinței lui Ioachim și a Anei de a fi părinți: „Ei voiau să se nască ceva nu numai pentru a șterge ocară lor, dar și cea a lumii întregi, pentru a o duce la o slavă mai înaltă”.

La vârsta de 3 ani, părinții au dăruit-o Templului pe fiica lor, Maria. Fericitul Ieronim ne spune că la intrarea în Templu erau cincisprezece trepte, după numărul celor cincisprezece psalmi „ai treptelor”, căci la fiecare din trepte se cânta câte un psalm de către preoții și leviții care urmau să slujească. Ajunși la Templu, Părinții Ioachim și Ana au așezat-o pe Maria pe prima treaptă, iar

La 21 noiembrie creștinii prăznuiesc aducerea la Templu din Ierusalim a Fecioarei Maria și închinarea ei lui Dumnezeu. Cea mai nouă sărbătoare a Maicii Domnului, de prin secolul al VI-lea, numită în popor Vovidenia sau Ovedenia, amintește de ziua în care Sf. Părinți Ioachim și Ana și-au adus fiica la Templu din Ierusalim, unde a rămas timp de 12 ani. Astfel ei și-au respectat promisiunea făcută în rugăciunile lor către Dumnezeu, că dacă vor fi binecuvântați cu un copil, îl vor dăruii Lui.

ea, nespriijinită de nimeni, a alergat pe trepte, ajungând repede la cea mai înaltă, unde a și rămas în picioare, întărită de harul lui Dumnezeu. Cu toții s-au mirat, dar, prin descoperire dumnezeiască, Zaharia, marele arhiereu, a văzut în prunca de doar 3 ani pe cea care va fi „Maica Vieții” și a dus-o pe Fecioara Maria în Sfânta Sfințelor, locul unde doar arhiereul intra o dată pe an. Aici, Fecioara Maria s-a pregătit, prin lucrarea Duhului Sfânt, pentru a deveni Templul lui Dumnezeu Celui viu.

La Templu a rămas până la vârsta de 15 ani, iar Sf. Arhanghel Gavriil o hrănea și îi descifra tainele Scripturilor, pregătind-o pentru înalta chemare rânduită de Dumnezeu.

Intrarea Maicii Domnului în biserică marchează împlinirea a trei făgăduințe:

prima, a părinților ei de a o consacra Domnului, drept mulțumire pentru că le-au fost ascultate rugăciunile; a doua, făgăduința făcută de Însuși Dumnezeu prin proroci, că va alege o Fecioară spre a-I fi și Mamă; iar a treia, Fecioara Maria este și rod al făgăduinței omenesti, dăruindu-se ea însăși Domnului, devenind Mireasă „nenuntită” sau „pururea Fecioară”.

La 20 noiembrie 543, împăratul Iustinian cel Mare (527-565) a zidit la Ierusalim, lângă ruinele Templului, o biserică închinată Sfintei Fecioare, care, spre deosebire de una mai veche, a fost numită Biserica „Sfânta Maria” - cea Nouă. Iar după obicei, a doua zi după sfințire, la 21 noiembrie, a început să fie serbat ocrotitorul bisericii, adică Însuși Maica Domnului, serbarea fiind consacrată aducerii ei la Templu. ❖

Am început de azi postul Nașterii Domnului

Este primul post din anul bisericesc și ultimul din anul civil. S-a lăsat sec în seara zilei de 14 noiembrie și postim până pe 24 decembrie. Este un post ușor, un post al bucuriei, căci ne pregătim sufletele pentru primirea lui Hristos. Prin însăși durată lui de 40 de zile, ne amintește de postul lui Moise de pe Muntele Sinai, când acesta aștepta să primească cuvintele lui Dumnezeu scrise pe lespezile de piatră ale Tablelor Legii. Astfel, creștinii, postind 40 de zile, se învrednicesc să primească pe Cuvântul lui Dumnezeu întrupat și născut din Fecioara Maria.

După rânduielă, în timpul acestui post, luna, miercurea și vinerea nu mâncăm bucate cu untdelemn și nu bem vin. După orele 3-4 după-amiaza mâncăm o singură masă, cu hrană uscată sau legume fierte.

Dacă în aceste zile cade un sfânt care să aibă Doxologie mare, dezlegăm la untdelemn și la vin. Dacă în aceste zile cade un sfânt care are Priveghere, dezlegăm la untdelemn, vin, pește. Când hramul Bisericii cade într-o zi de luni, miercuri sau vineri, se face dezlegare la

pește. Marți și joi se dezleagă la untdelemn și vin. Iar dacă marți sau joi cade un sfânt cu Doxologie mare, dezlegăm la pește.

În Postul Crăciunului avem dezlegare la pește sâmbăta și duminica, între 21 noiembrie (Intrarea Maicii Domnului în Biserică) și 20 decembrie (pomenirea Sfântului Ignatie Teoforul).

Să avem însă grijă să nu pierdem plata postului, căci Sfântul Ioan Gură de Aur ne atrage atenția când nu postim cu folos: „Când ne abținem de la mâncări, dar nu ne abținem de la păcate; când nu mâncăm carne, dar mâncăm casele săracilor; când nu ne îmbățăm cu vin, dar ne îmbățăm cu poftă rele; când stăm toată ziua nemăncați, dar ne petrecem toată ziua la spectacole pline de desfrânare”.

Deci, post ușor și bineplăcut Domnului! ❖

Postul Crăciunului începe cu o sărbătoare foarte importantă pentru monahismul românesc și nu numai. Azi, 15 noiembrie, îl cinștim pe Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, cel care, străin de neamul nostru, a iubit Ortodoxia românească, găsind-o prielnică râvnei și setei sale de sfințenie.

Cuviosul Paisie de la Neamț sau Velickovski a fost un stareț ce a trăit pe meleaguri ucrainene, românești și athonite în secolul al XVIII-lea și a avut o influență deosebită atât asupra monahismului românesc, cât și asupra celui slav. Născut la 21 decembrie 1722 la Poltava, în Ucraina, în familia unui preot, a avut 11 frați și a primit o educație religioasă deosebită.

Rămâne curând orfan de tată, dar va avea parte de o solidă educație la Academia duhovnicească din Kiev, întemeiată de Mitropolitul român Petru Movilă. Atras fiind de viața monahală, părăsește Școala din Kiev. În 1740 îl aflăm în mănăstirea Liubețki, apoi se îndreaptă spre mănăstirea Medvedovski, unde va îmbrăca rasa monahală cu numele de Platon. Datorită prigoanei ocupanților polonezi, se întoarce la Kiev, la Lavra Pecersca, unde se va ocupa cu pictura icoanelor. Tot aici îl va cunoaște și pe Mitropolitul Antonie al Moldovei, care ținea slujbele în limba română. Fermecat de sonoritățile limbii române, Sfântul Paisie întrebă în jur despre Moldova și află despre aceasta că este o țară în care monahismul ortodox înfloreste nestingherit, fără a fi zăgăzuit de guvernarea locală ca în Rusia, sau agresat de vreo confesiune străină a unor ocupanți de aiurea, ca în Ucraina polonă.

În anul 1742 trece granița în Moldova. Timp de 4 ani viețuiește prin schiturile moldave și muntenești de la Dălhăuți - Vrancea, Trăstieni - Rm. Sărat, Poiana Mărului - unde îl cunoaște pe renumitul stareț Vasile de la Poiana Mărului - și de la Cârnu - Buzău, schituri care se conduceau după regulile monahale athonite.

În 1746, la numai 24 de ani, pleacă spre Athos. Locuiește mai întâi la mănăstirea Pantocrator, apoi, pentru că nu-și găsește un părinte duhovnicesc pe măsură, se retrage timp de patru ani într-o peșteră. În 1750 venind la Athos și starețul Vasile de la Poiana Mărului, îl tunde în monahism și îi schimbă numele în Paisie.

În jurul Sfântului Paisie se strâng din ce în ce mai mulți ucenici care îi cer sfat și îndrumare în viața monahală. La 36 de ani Episcopul Grigorie de la Athos îl hirotonește ieromonah. Primul său ucenic a fost monahul Visarion, venit din Moldova, la care se adaugă și alții, tot moldoveni.

Primind binecuvântarea Patriarhului Serafim, Sfântul Paisie întemeiază schitul

Sfântul Ilie, cu 5 chilii. Curând vor locui aici 60 de ucenici de multe naționalități: români, ruși, ucraineni, greci sau bulgari. Starețul învață limba greacă de la monahul Macarie și începe să traducă din greacă în slavonă, revizuiind vechile traduceri slavone după originalele grecești ale lucrărilor Sfinților Părinți răsăriteni.

În anul 1763 se întoarce în țară, căci nu mai putea locui la Schitul Sf. Ilie. Se stabilește împreună cu cei 64 de ucenici ai săi mai întâi la schitul Vărzărești - Focșani, apoi Mitropolitul Gavril Calimah, pe care-l cunoscuse la Athos, îi încredințează mănăstirea Dragomirna. Aici starețul va sta 12 ani, formând o obște de 350 monahi. Alcătuieste un important regulament monahal, cunoscut sub numele de „Așezământul de la Dragomirna”, în opt puncte, care introducea rânduiala în viața călugărilor. Monahii erau obligați să ducă viață de obște, să lucreze în diferite ateliere și ascultări. Starețul este ales de obștea tuturor viețuitorilor și confirmat de mitropolit. Sfântul Paisie înființează la Dragomirna bolniță, adică spital, pentru bolnavi și bătrâni.

Cuviosul Paisie continuă și în Moldova opera de traducere a scrierilor Sfinților Părinți, din greacă în slavonă și în română. Cea mai importantă lucrare a sa este traducerea Filocaliei în limba slavonă la cererea Mitropolitului Gavriil al Petersburgului. Acesta, după o cercetare amănunțită a traducerii, o tipărește în 1793 la Moscova. Trebuie să amintim că anterior acestei publicări, în jurul anului 1769 exista în manuscris o colecție impresionantă de texte filocalice traduse în limba română, Filocalia de la Dragomirna.

Dar opera Sfântului Paisie nu se rezumă la traduceri. Dintre operele sale personale menționăm lucrarea „Șase capitole asupra rugăciunii inimii” în care Sfântul Paisie expune sistematic bazele biblice și patristice

ale rugăciunii lui Iisus, pregătirea celui care o practică și efectele acestei rugăciuni. În această Apologie a Rugăciunii minții ne învață că cel ce practică Rugăciunea are nevoie de sfatul unei persoane experimentate, căci Rugăciunea minții are mai multe trepte.

În 1775, când Bucovina este ocupată de austrieci, starețul Paisie, însoțit de 200 de ucenici, pleacă la mănăstirea Secu, unde rămâne patru ani, continuând pravila de la Dragomirna. Din anul 1779, la dorința domnitorului Constantin Moruzzi (1777-1782), Paisie devine egumen al mănăstirii Neamț și va avea grijă de obștile celor două mănăstiri, Secu și Neamț. Întărește aici rânduielile monahale athonite, cu viață de obște, cu slujbe zilnice, cu predici, cu muncă și rugăciune, după regula Sf. Vasile cel Mare, grijă pentru bătrâni și bolnavi. La Neamț starețul construiește un spital, o casă de oaspeți și noi chilii, numărul monahilor trecând de 800: români, ruși, bielorui, ucraineni, greci, sârbi și bulgari.

Preocupările starețului s-au concretizat într-o imensă activitate literar-bisericească: două echipe de traducători, de copişti și de critici, cu el în frunte, lucrau fără întrerupere la revizuirea și traducerea scrierilor filocalice în slavonă și în română.

Trece la Domnul la 15 noiembrie 1794, la vârsta de 72 de ani, fiind înmormântat în biserica Mănăstirii Neamț.

Curentul de reînnoire a vieții monahale pe care l-a creat a avut un efect benefic și prin faptul că a contracarat curentul de grecizare și a favorizat impunerea limbii poporului în biserică, cultură și literatură. Pentru viața sa ascetică, pentru bogăția învățăturilor sale și pentru contribuția la înnoirea monahismului, a fost trecut în rândul sfinților. Mai întâi de către Biserica Ortodoxă Rusă, la 6 iunie 1988, apoi de Biserica Ortodoxă Română, la 21 iunie 1992. ❖

18 NOIEMBRIE 2020, DESPRE A FI SAU A NU FI

Anii acestei lumi, doar Tatăl îi știe. Până unde mai poate sacrificiul Fiului și lacrimile sfinților și Maicii Domnului să compenseze răul, care se adună, se tot adună, copleșește această lume, din ce în ce mai haotică? Până când?

Într-o lume a firescului, astfel de frământări nu și-ar avea locul. Nu e treaba ta, omule, să știi zilele! Menirea ta este să înveți să fii, nu oricum, ci după modelul hristic. Să fii purtător de bine și de frumos.

Dar, iată că a venit vremea când omul cade cu tot cu Creație, cu o viteză amețitoare și, oricât ai încerca să nu te lași bântuit de imagini apocaliptice, lumea te pune față în față cu ele.

Sfântul Paisie Aghioritul (1924-1994) ne atenționa, cu deosebire începând cu 1987, că în anii ce vor urma, toți și toate vor fi urâțite de om. *“Se vor întâmpla multe evenimente. Probabil că veți apuca și voi să trăiți multe din semnele pe care le descrie Apocalipsa. Încetul cu încetul, ele încep să iasă la iveală. Eu, ne-trebnicul, strig de atâția ani de zile și nu mă audenimeni! Situația e înfricoșătoare, neînchipuită. Nebunia a depășit limitele, a venit apostazia și mai rămâne acum să vină și fiul pierzării. Lumea va deveni un spital de nebuni! În această harababură care va domni, fiecare stat se va ridica să facă ce spune rațiunea. [...] vom vedea că se întâmplă lucruri incredibile, faptele cele mai nebunești, doar că ele vor trece repede, ca și clipele unui ceas. Ecu-menismul, piața comună, un stat mare, o singură credință în granițele lui, acestea sunt planurile diavolilor.”*

Pe 11 mai 2011 (tot sub semnul lui 11) este adoptată Convenția de la Istanbul privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice. O inițiativă binevenită, dar care sub frumosul ambalaj ascunde nașterea unei hidre.

În documentul atunci semnat doar de 12 state (Austria, Finlanda, Franța, Germania, Grecia, Islanda, Luxemburg, Muntenegru, Portugalia, Slovacia, Spania, Suedia, Turcia), ulterior adăugându-se și altele, printre care și România, până la impresionantul număr de 47 de țări, este strecurată o definiție pe care semnatarii se obligă să o recunoască și să o pună în practică: identitatea de gen.

Este primul tratat internațional care conține o definiție a genului. Ce înseamnă identitate de gen? Că bărbații și femeile nu sunt diferențiați doar din punct de vedere anatomic, ci ei pot să își aleagă și să își declare genul după cum doresc, încă din perioada copilăriei.

Este de menționat că după semnarea

acestui document, pentru ca el să aibă consecințe în statele semnatare, trebuia să fie ratificat de fiecare țară. Din acest punct au apărut trei categorii de state.

1. Au semnat, dar nu au ratificat. Pentru aceste țări consecințele semnării sunt deocamdată nule. Aici enumerăm: Armenia, Cehia, Ungaria, Letonia, Lichtenstein, Lituania, Moldova și Marea Britanie.

2. Au semnat, au ratificat integral și au început implementarea: Albania, Belgia, Bosnia și Hertzeșgovina, Islanda, Italia, Luxemburg, Muntenegru, Portugalia, San Marino și Turcia.

3. Au semnat și au ratificat, dar cu modificări. Este grupul cel mai numeros, din care face parte și România.

Dacă am fi ratificat documentul în forma sa semnată la Istanbul, atunci între multe consecințe juridice pe care actul le-ar fi generat, ar fi fost una care întrece în hidoșenia sa toate nenorocirile petrecute în spațiul românesc în anii de după Revoluție. Ar fi urmat introducerea în programa școlară a obligației învățătorilor și a profesorilor de a instrui copiii că genul și-l alege ei, după cum doresc, conformația lor anatomică nefiind decisivă. Deci, chiar dacă un copil este băiat el poate susține că este fată și poate obliga legal pe oricine să îl considere fată, inclusiv pe părinții săi. Indiferent de vârsta copilului. Aceeași situație și în cazul fetelor care doresc să fie considerate băieți.

Ca o reacție la această încercare de pervertire a minților copiilor, Parlamentul României a votat o lege care modifică articolul 7 din Legea educației din 2011, lege care interzice prezența în programa școlară a acestor mizerii morale. Apoi au trimis Legea spre promulgare la Președintele României, Klaus Johannis.

Aici însă inițiativa Parlamentului a fost blocată. Domnul Președinte refuză să semneze Legea și cere Curții Constituționale să respingă această Lege pe motiv de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională trebuia să se pronunțe pe această solicitare a Președintelui României, la data de 28 octombrie 2020, dar a amânat verdictul pe această temă pentru data de 18 noiembrie 2020. Adică miercuri următoare.

Pe 28 octombrie, cu excepția Radio România Actualități, nimeni nu a vorbit despre această mârșăvie. Nimeni, nici măcar un comentariu, cât de mic.

După anunțul Curții Constituționale de amânare a deciziei, peste doar câteva ore, la 17.59, apare un editorial de mahala al lui Cristian Tudor Popescu, îndreptat împotriva PF Patriarh Daniel și a ortodocșilor (numiți în acel text, vite).

Trei zile toată lumea se enervează. CTP este ridiculizat de toată presa (cu excepția DIGI 24, bineînțeles), dar ce era important se obținuse deja. Încercarea lui Klaus Johannis de a pune bazele legale pentru pervertirea copiilor români a trecut neobservată în spatele perdelei de fum, atât de groase, pe cât de groaznică era crima morală pe care trebuia să o ascundă.

Cine și-ar fi închipuit înainte de 1989 că vom trăi așa zile? După ce ne-a avertizat prin Fiul să nu împiedicăm copiii să vină la El, va îngădui Tatăl și această încercare de schimonosire a celor mai frumoase suflete? Nimeni nu spune nimic. Niciodată nu a durut tăcerea ca în aceste zile.

Miercuri, 18 noiembrie, vom fi în post. În întâmpinarea acestei grele decizii a Curții Constituționale, una, două sau chiar trei zile de post cât mai aspru - fiecare după puteri - dublate de rugăciune, nădăjduim că vor fi ascultate de Sfânta Treime, pentru ca România să nu ajungă Sodoma și Gomora descreieraților unui veac și așa prea murdar. ❖

Laurențiu Constantinescu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15-22 NOIEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv) †) Sf. Cuv. Paisie de la Neamț - Hram - Liturghie arhierescă
Miercuri 18.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere
Sâmbătă 21.11	08 ⁰⁰ -11 ³⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți †) Intrarea în biserică a Maicii Domnului
Duminică 22.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)